

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΗΘΙΚΑ

Περὶ γάμου.

Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλοῦσα περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργίας τῶν διαφόρων ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου λέγει, ἔτι ἄρρεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν ἐξ ἐκάστου εἴδους τῶν ζώων καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δὲ τοῦτο ὑποστηρίζει καὶ ἡ φυσικὴ ἐπιστήμη διδάσκουσα, ὅτι πάντα τὰ εἶδη τῶν ζώων, καὶ οἱ ἰχθύες δηλ. καὶ τὰ πετηνὰ καὶ τὰ ἔρπετά καὶ τὰ τετράποδα καὶ τὰ κντομα διακρίνονται εἰς ἄρρενα καὶ θήλεα. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς ὑπάρξεως ἐν τοῖς διαφόροις εἶδεσι τῶν ζώων δύο γενῶν, ἄρρενος καὶ θήλεος, εἶναι βεβαίως ἢ διὰ τῆς τεκνοποιίας διατήρησις ἢ καὶ ἐπαύξεσις ἐκάστου εἴδους. Αἱ τὸν αὐτὸν λοιπὸν σκοπὸν ἐπλά-

σθη καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς δύο γένη, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ. Τοῦτο δὲ διδάσκει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, λέγουσα, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν πρῶτον ἄνδρα καὶ τὴν πρώτην γυναῖκα εὐλόγησεν αὐτοὺς εἰπὼν, «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν». Ἐνταῦθα κρίνομεν προσῆκον ν' ἀναιρέσωμεν μίαν ἐσφαλμένην παράδοσιν, ἥτις καὶ τοι δὲν βραδύεται ἐπ' οὐδεμιᾶς ῥήτρας τῆς Ἁγίας Γραφῆς διεδόθη καὶ ἐπικρατεῖ παρὰ τισιν ἀπλοϊκοῖς, ὅτι δηλ. ἡ ἁμαρτία, δι' ἣν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὕα ἐξεβλήθησαν τοῦ Παραδείσου, ὑπῆρξεν ἡ μετ' ἀλλήλων γαμικὴ συνουσία, ὡς ἂν νὰ ἦτο αὕτη ῥητὴς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπηγορευμένη εἰς αὐτούς. Πρὸς τοῦτο παρατηροῦμεν, ὅτι ἐξ ἐναντίας ὁ Θεὸς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα καὶ εἰπὼν αὐτοῖς «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν».

πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν», ἐνετείλατο καὶ ὡς καθήκον αὐτοῖς ἐπέβαλε τὸν γάμον, δι' οὗ καὶ μόνου ἦτο δυνατὴ ἡ αὐξήσις αὐτῶν. Ἐπειτα ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς σαφῶς δηλοῦται, ποίας ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἡ παράβασις ὑπὸ τῶν προπατόρων ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς πτώσεως αὐτῶν, καὶ παράλογον εἶναι ἀντὶ ταύτης ἄλλην ἡμεῖς νὰ ἐπιζητῶμεν ἢ καὶ νὰ πλάσωμεν μὲ τὴν φαντασίαν μας. Ὅτι δὲ ὁ γάμος ἦτο καὶ εἶναι καθήκον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ ἡ τῷ σώματι αὐτοῦ παροχὴ τῆς ἀπαιτουμένης τροφῆς πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς του, μαρτυρεῖ καὶ αὐτὴ ἡ τῷ ἀνθρώπῳ ἐμφυτος γενετήσιος ὁρμὴ ἢ ὑπάρχουσα καὶ εἰς ἀμφοτέρω τὰ γένη, ὅπως ἐμφυτος εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ὁρμὴ. Αὕτη ὑποδεικνύει καὶ ὑπομνησκει εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον τὸ καθήκον τῆς αὐτοσυντηρησίας, ἐκείνη δὲ τὸ καθήκον τῆς διατηρήσεως καὶ ἐπαυξήσεως τοῦ γένους. Ὅθεν ὅπως ὤφειλον οἱ πρωτόπλαστοι νὰ τρώγωσι καὶ νὰ πίνωσιν, ἵνα ζῶσιν αὐτοί, ὤφειλον νὰ συνέλθωσι καὶ εἰς γάμου κοινωνίαν,

λὴν ταύτην καὶ ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτήν. Εἰπομεν ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ διότι αὕτη ἡ φύσις διδύσκει ἡμᾶς, ὅτι πᾶσα ἡλικία ἐν εἶναι ἀρμοδία διὰ τὸν γάμον διὰ τοῦτο εἴτε νομοθίται καὶ οἱ φιλόσοφοι ἐσπούδαζαν νὰ ὀρίσωσιν ἀπὸ ποίας μέχρι ποίας ἡλικίας ὁ ἀνὴρ καὶ ἀπὸ ποίας μέχρι ποίας ἡλικίας ἡ γυνὴ εἶναι ὠραῖοι γάμου καὶ δεόν νὰ συζευγνύωνται. Καθ' ἡμᾶς ἡ καταλληλοτέρα ἡλικία διὰ τὸν γάμον ὡς πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα εἶναι ἀπὸ τοῦ 25ου ἔτους μέχρι τοῦ 30ου, ὡς πρὸς δὲ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ 17ου μέχρι τοῦ 22ου. Εἰπομεν δὲ προσέτι ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ γεινῇ καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον. Κατὰ τινὰ θρησκευόμενα, εἰ καὶ θεωρεῖται ὁ μᾶλλον προσήκων τρόπος τοῦ γάμου ἡ σύζευξις ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικὸς, ἐπιτρέπεται ἐν τούτοις καὶ ἡ σύζευξις πολλῶν γυναικῶν μεθ' ἑνὸς ἀνδρὸς. Ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν δεδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὅς ὁ Θεὸς κατ' ἀρχὰς ἐπλασεν ἕνα ἄν-

ἀπαγορεύεται ὑπ' αὐτῆς ὁ γάμος.
 Ἔνεκα τούτων λοιπὸν κατὰ τὴν Χρι-
 στιανικὴν θρησκείαν παρεκβαίνει ὁ
 Χριστιανὸς τοῦ προσήκοντος γάμου
 διὰ τῆς πολυγαμίας καὶ τῆς αἰμομι-
 ξίας. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
 Χριστὸς διαρρήδην ἀπηγόρευσε τὴν
 διάζευξιν τῶν συνελθόντων εἰς γά-
 μου κοινωνίαν εἰπὼν, « Ὁ οὖν
 ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄν-
 θρωπος μὴ χωριζέτω »,
 μίαν δὲ καὶ μὴν αἰτίαν ἐδήλωσεν
 ὡς ἱκανὴν νὰ ἐπενέγκῃ τὴν τοῦ γα-
 μικοῦ δεσμοῦ διάλυσιν, τὴν παρὰ τοῦ
 ἑνὸς τῶν συζύγων παράβασιν τῆς συ-
 ζυγικῆς πίστεως, ἥτις εἶναι τὸ κυρι-
 ῶτατον τῶν καθηκόντων τῶν συζύ-
 γων· ἀνύψωσε δὲ τὸν γάμον εἰς ἱερὸν
 μυστήριον, παρομοιάσας αὐτὸν με-
 τὰ τὸν μεταξὺ αὐτοῦ ὡς νυμφίου καὶ
 τῆς Ἐκκλησίας ὡς νύμφης συνα-
 ρθέντα ὑπ' αὐτοῦ πνευματικὸν δε-
 σμόν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Ἀπόστο-
 λος Παῦλος λέγει· « Τὸ μυστή-
 ριόν τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐ-
 γὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν
 καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν »·
 ἡ ἀλλαχού δὲ λέγει· « Ὁ ἀνὴρ ἐ-
 στι κεφαλὴ τῆς γυναι-
 κὸς, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς
 κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησί-
 ας ».

Θ. Γ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἰδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων

Ἑλλήνων (Συνέχεια)

Περὶ νεωδομίας.

Τὸ οἰκοδόμημα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου
 ἐτέλουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰς
 θρησκευτικὰς αὐτῶν τελετάς, ἐκαλεῖ-
 το ναὸς καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν
 διάλεκτον νεώς. Ἐν παναρχαί-
 οῖς χρόνοις ἐνίοτε ἐχρησίμευον ὡς
 ναοὶ καὶ μεγάλα κοῖλα δένδρα· με-
 ταγενεστέρως δὲ ἀνηγείροντο οἰκοδο-
 μήματα κατ' ἀρχὰς ὀλίγον ἐπιφανῆ
 καὶ ἴσως μάλιστα ξύλινα, τῶν ὁποί-
 ων καὶ τινα ἐπεκαλύπτοντο χαλκοῖς
 ἐλάσμασιν, ὡς ὁ ἐν Σπάρτῃ ναὸς τῆς
 Χαλκιοῖκου Ἀθηνᾶς· λίθινοι δὲ ναοὶ
 πρὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν ἦ-
 σαν λίαν σπάνιοι. Μετὰ δὲ τὴν κάθο-
 δον τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπῆρχον μὲν καὶ
 πάλιν ξύλινοι ναοὶ, ἐπεκράτησεν ὁμοῦς
 βαθμηδὸν ἡ οἰκοδομὴ λίθινων ναῶν
 κατὰ τὸν Δωρικὸν καλούμενον
 ῥυθμόν. Συνέκριντο δ' οἱ Δωρι-
 κοὶ ναοὶ ἐκ τοῦ διὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ
 Θεοῦ καὶ τοὺς ἱερεῖς ὠρισμένου μέ-
 ρους τοῦ λεγομένου Σηκοῦ, ὄντος
 δ' ἐσωτερικοῦ οἰκοδομήματος παραλ-
 ληλογράμμου, σπανίως εὐρυχώρου^{ος}
 καὶ μὴ ἔχοντος παράθυρα πρὸς^{ης}
 ἔξω, ἀνιδρυμένου δ' ἐπὶ γῆρας^{τος}
 κρηπίδος ὑψηλοτέρας τοῦ ἐδάφους.

τοῦ προνάου, ἐν τῷ ὁποίῳ συνήρχετο ὁ λαὸς καὶ περίξ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περιστύλιον, στηρίζον τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐπέκτασιν τῆς ὀροφῆς τοῦ ναοῦ.

Καὶ οἱ μὲν μικρότεροι καὶ ἀπλούστεροι ναοὶ εἶχον μόνον δύο στυλοὺς ἢ κίονας ἔμπροσθεν τῆς θύρας μεταξὺ τῶν δύο παραστάδων, δηλαδή τῶν κατὰ τὴν πρόσθιον πλευρὰν τοῦ ναοῦ ἐπεκτάσεων τῶν δύο πλαγίων τοίχων τοῦ ναοῦ· ἐκαλοῦντο δὲ ναοὶ ἐν παραστάσι.

Ἄλλοι ναοὶ μεγαλύτεροι εἶχον πρὸ ὀλοκλήρου τῆς πλευρᾶς τῆς εἰσόδου σειρὰν κιόνων, συνήθως τεσσάρων, καὶ ἐκαλοῦντο ναοὶ πρόστυλοι. Ἐὰν δὲ οὐ μόνον πρὸ τῆς προσθίου πλευρᾶς ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ὀπισθίου εἶχεν ὡσαύτως ὁ ναὸς σειρὰν κιόνων ἐκαλεῖτο ἀμφιπρόστυλος.

Ὁ δὲ ναὸς ὁ πανταχόθεν ὑπὸ κιόνων περιλαμβανόμενος ἐκαλεῖτο περίπτερος· διότι πτερὸν ἐλέγετο ἢ σειρὰ τῶν κιόνων τῶν ἱσταμένων πρὸ τῆς πλευρᾶς οἰκοδομήματός τινος. Δίπτερος δ' ἐλέγετο ὁ ναὸς ὁ ἔχων περίξ καὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν διπλὴν σειρὰν κιόνων.

Ψευδοπερίπτερος δ' ἐλέγετο ὁ ἀμφιπρόστυλος ναὸς, ὅταν κατὰ τὰς δύο πλευρὰς αὐτοῦ εἶχον ἡμιδιαμέτρους εἰς

δὲ ἐλέγετο ὁ περίπτερος ναὸς, ὅταν ἢ τῶν κιόνων σειρὰ ἀπέχετο τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ διπλασίως τῆς συνήθους ἀποστάσεως.

Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ οἱ περίπτεροι ναοὶ καὶ οἱ δίπτεροι ναοὶ εἶχον κατὰ τὰς βραχείας πλευρὰς αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὴν τῆς εἰσόδου, καὶ κίονας ἐν παραστάσιν.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ τῶν κιόνων τῶν μικρῶν πλευρῶν ἐπωνομάζοντο οἱ ναοὶ τετράστυλοι, ἑξάστυλοι, ὀκτάστυλοι καὶ δεκάστυλοι. Αἱ δὲ μακραὶ πλευραὶ τῶν ναῶν εἶχον ἐν ἑλλάδι συνήθως ἀριθμὸν κιόνων διπλάσιον πλεον ἐνὸς τῶν κατὰ τὰς βραχείας.

Ἀπέχον δὲ συνήθως οἱ κίονες ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ πάχος αὐτῶν, ἦτοι κατὰ τὰς ἡμιδιαμέτρους τῶν βάσεων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλέγοντο ἐμβάται. Καὶ ἂν μὲν ἀπέχον κατὰ 2 ἐμβάτας, ἐκαλεῖτο ὁ ναὸς σύστυλος, ἂν δὲ κατὰ 2 1]4, ἐλέγετο εὐστυλος, ἂν δὲ κατὰ 1 1]2, πυκνόστυλος, ἂν δὲ κατὰ 3, διάστυλος, ἂν δὲ κατὰ 4, ἀραιόστυλος.

Θ. Γ.

ΦΥΣΙΚΑ

Χρωματισμός τῶν ἀστέρων.

Ἐὼ σμαράγδου δίκην ἐν ἄστρον πρασινίζει,
ἐκεῖ ἐρυθρὸν ἄλλο ὥς ἀνθραξ σελχιζει·
καὶ ὅλα ὁμοῦ λάμπουν ἀτάκτως ἐσπαρμένα,
ποῦ μὲν πυκνὰ ὥς ἄμμος, ποῦ δὲ ἀραιωμένα.

Ὅλοι οἱ ἀστέρες οἱ ὅποιοι εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ἔχουν τὸ ἴδιον χρῶμα, ἄλλοι εἶναι λευκοί, ἄλλοι ἐρυθροί, ἄλλοι πράσινοι, ἄλλοι κίτρινοι, ἄλλοι κυανοί, καὶ ἄλλοι κεχρωματισμένοι μὲ ἄλλα διάφορα ἀπλᾶ ἢ μικτὰ χρώματα. Σημειωτέον ὅμως ὅτι οἱ περισσότεροι ἀστέρες εἶναι λευκοί, ὥς καὶ ὁ ἡμέτερος Ἥλιος, τοῦ ὁποῦ τοῦ φῶς εἶναι λευκὸν, εἰς δὲ τοὺς δυαδικούς καὶ πολλαπλοὺς ἀστέρας ἀπαντῶνται ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ αἱ ποικίλαι ἀποχρώσεις, τὸ λευκὸν χρῶμα π. χ. συνημμένον μετὰ τοῦ διαυγοῦς ἢ βαθέος ἐρυθροῦ, τοῦ πορφυροῦ, τοῦ βυσσίνου, καὶ τοῦ ῥοδαίου χρώματος.

Ἀποδίδεται δὲ ἡ διαφορὰ τῶν χρωμάτων τῶν διαφόρων ἀστέρων εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπει ἕκαστος ἐξ αὐτῶν· ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ φωτός τῶν διαφόρων ἀστέρων δυνατόν ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν διάφορον χημικὴν σύνθεσιν τοῦ ἀτμώδους φλογεροῦ περικαλύμματος, τὸ ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι περιβάλλει τὸν πυρῆνα ἑκάστου αὐτοφώτου ἀστέρος καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐκπεμπόμενον φῶς.

Παρατηρήθη δὲ, ὅτι τινῶν ἀστέ-

ρων τὸ χρῶμα δὲν μένει διαρκῶς τὸ ἴδιον, ἀλλὰ μετὰ χρονικὴν τινα περιόδον μεταβάλλεται, καὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βαθμηδόν, καθὼς π. χ. ὁ Σείριος ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Σενέκα καὶ τοῦ Πτολεμαίου μνημονεύεται ὅτι ἦτο ἐρυθρὸς, τῶρα δὲ εἶναι λευκός. Ἐκ τούτου λοιπὸν καταφαίνεται, ὅτι οἱ ἀστέρες δὲν μένουσι πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ἀλλὰ μεταβάλλονται, μετασχηματίζονται καὶ τροποποιῶνται βαθμηδόν καὶ κατὰ συνέπειαν μεταβάλλουσι καὶ τὸ χρῶμα αὐτῶν ἀναλόγως τοῦ μετασχηματισμοῦ καὶ τῆς τροποποιήσεως αὐτῶν. Ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνομεν, ὅτι ὅπως τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι διαφόρους ἡλικίας καὶ κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν ἡλικίας διάφορα μεγέθη καὶ μορφάς, οὕτω καὶ οἱ ἀστέρες αὐτοὶ ἔχουσι τὰς διαφόρους ἡλικίας των καὶ τὰς ἀναλόγους πρὸς ταύτας τροποποιήσεις καὶ μεταμορφώσεις των.

Τελευταῖοντες ἤδη τὸν λόγον περὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν ἀστέρων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τοὺς δυαδικούς ἀστέρας, οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὰ ὡραιότερα χρώματα.

β τοῦ Κύκνου Χρυσοειδής-Σαπφειροειδής
γ τῆς Ἀνδρομέδας Πυροειδής-Πράσινος
γ τοῦ Δελφίνος Χρυσοειδής-Κυανοπράσινος
α τοῦ Ἡρακλέους Πυροειδής-Κυανὸς βαθύς
α τῶν Κυνηγ. Κυνῶν Χρυσοειδής-Ἰοειδής
ε τοῦ Βοώτου Τοπάζινος-Σμαράγδινος
Ἀντάρης Πυροειδής-Πράσινος ἀνοιχτός.

Θ. Γ.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικά παραμύθια.

(Κρώμνη)

24. Τὸ γυναικισμαν.

Ἐπῆεν ἔπῆεν ἔτονε εἶνας ἐὰρίφς
καὶ εἶχεν τρία ἀγούρια παιδιά. Ἐναν
ἡμέραν ἐκεῖν' τὰ τρία παιδιά ἐκάτσα-
νε σὸ κλιβιὰν ὀλόερα κ' ἐτάραζανε
τὰ σαχτάρσα. Σίτε ἐτάραζανε τὰ σαχ-
τάρσα εἶπανε. «Τοῦβραδὺ ὄνταν ἔρται
ὁ τετὲς ἐμουν ἄς λέγωμ' ἄτον καὶ γυ-
ναικίζ μας.» Ἀπὸ βραδὺς ὄνταν ἔρ-
θεν ὁ τετὲς ἄτουν εἶπαν ἄτονε. «Γέ-
τε, κατὶ γυναικίεις μας.» Εἶπεν ἄτς
κ' ἐκεῖνος. «Ἐχω ἓναν κρεάρ, ἴντσαν
ἀσέσῃς πάει πουλεῖ ἄτο καὶ φέρ με
ἐκεῖνο καὶ τὴν τιμὴν ἄθε, ἐκεῖνον θὰ
γυναικίζω.» Τᾶλλ' τὴν ἡμέραν ἀπὸ
πυρνοὺς ἐπέρεν ὁ τρανὸν ὁ γιὸν τ' ἐ-
ὰρίφ τὸ κρεάρ κ' ἐπῆεν νὰ πουλῇ ἄτο.
κανεῖς παλαλὸς κ' ἔτονε νὰ δῖ ἄτονε
ἐκεῖνο καὶ τὴν τιμὴν ἄθε. ἐλάσκιζεν
ἄτο οὗς τοῦβραδὺ κ' ἀπὸ βραδὺς ἐ-
πέρεν ἄτο κ' ἐπῆεν ἐδέβεν. Τᾶλλ' τὴν
ἡμέραν ἀπὸ πυρνοὺς ἐπέρεν ἄτο κ' ὁ
μεσαῖον κ' ἐπῆεν νὰ πουλῇ ἄτο, κ' ἐ-
κεῖνος πα κ' ἐπόρεσεν. Τᾶλλ' τὴν ἡ-
μέραν ἀπὸ πυρνοὺς ἐπέρεν ἄτο κ' ὁ
μικρόν κ' ἐπῆεν σὸ τσαρσὶν κῆς ἐλά-
σκουτον κ' ἐτσάιζεν, «Κρεάρ πουλῶ,
πουλῶ». Εἶνας φουρουντῶης ἐ-
κοῦζεν. ὁ τότες κ' ἐρώτεσεν ἄτο-
νε. «Ντό σε σὸ κρεάρι σ;» Εἶ-
πεν ἄτον κ' ἐκεῖνος. «Φάῖτον χόρτασο
με ψωμὶν καὶ δίγω σ' ἄτο.» Ὁ φου-
ρη.

φουρουντῶης ἐράϊσεν ἐχόρτασεν ἄτονε
ψωμὶν, κ' ἐπέκει εἶπεν ἄτονε. «Ἀρ-
δόμε τὸ κρεάρ.» «Ἐσὺ κατ παλαλὸς
εἶσαι, » εἶπεν ἄτονε ὁ παιδᾶς, «με
τ' ἓναν ξάει ψωμὶν θὰ δίγω σε τὸ
κρεάρ;» Σ' ἐκεῖνο ἀπάν ἐλογοπιάττα-
νε, κ' ἐκεῖ ὀλόερα ποῦ ἔταν ἀρῶπ
ἐκουμουλεᾶγανε σὸ φουρνὶν καὶ κ' ἔ-
ρώτεσαν ἄτς. «Ντό ἐπαθετε καὶ
τσαίζετε;» Εἶπεν κ' ὁ παιδᾶς. «Ἀσ-
τος ἐὰρίφς ἐδῶκε με ἓναν ξάει ψωμὶν
κ' ἔφα καὶ πολεμᾶ νὰ παῖρ ἄτο το
κρεάρ ἀσσὰ χέρια μ'.» Ἐκεῖν ἀρῶπ
ἐκατηγόρεσαν ὅποτε τὸν φουρουντῶην
κ' εἶπαν ἄτονε. «Μὲ τ' ἓναν ξάει ψω-
μὶν πολεμᾶς κ' ἐσὺ νὰ παῖρτς ὀλόε-
ν κρεάρ ἀσσὴ τσεγέλ τὰ χέρια; ἄτς ἄ-
τονε ἄς πάει.» Ὁ παιδᾶς ἐφέκεν ὅτο-
τες κ' ἐδέβεν πλάν. Ἄς ἐλασκιζεν ἄ-
το ὁ παιδᾶς ἐπεῖ, ξάν ἐπείνασεν, ἐπῆεν
σ' εἶναν γαβουρματῶην ἐμπρικαικᾶ
κ' εἶπεν ἄτονε. «Κὶ παῖρτς ἄτο το
κρεάρ;» «Πόσον ψαλαφᾶς;» εἶπεν
ἄτονε ὁ γαβουρματῶης. «Φάῖτον χόρ-
τασο με γαβουρμᾶν », εἶπεν ὁ παιδᾶς,
«καὶ δίγω σ' ἄτο.» ὁ γαβουρματῶης ἐ-
φάϊσεν ἐχόρτασεν ἄτονε, κ' ἐπ' ἐκεῖ
ὁ παιδᾶς ἐκεῖνον πα ἐποῖκεν ἄμον τὸν
φουρουντῶην. Ἰστερνιὰ ἐπῆεν καὶ
ἔς εἶναν σταφυλᾶν καὶ κ' ἔφαεν ἐχόρ-
τασεν σταφύλια, κ' ἐκεῖνον παλ ἐ-
ποῖκεν ἄμον τᾶλλτς τὴ δὺς. Σσὴ βρα-
δὺν ἀπάν ὁ παιδᾶς ἐξέβεν ἀσσὸ τσαρ-
σὶν κῆς κ' ἐσέβεν σσὰ μαχαλάδες κῆς
καὶ πάντα ἐκοῦζεν. «Κρεάρ πουλῶ,
πουλῶ.» Εἶνας γαβουρματῶης τὴν κλίνην.

ραθύρ κῆς ἐξέγκεν τὸ χέριν αὐτῆς κ' ἐ-
ποῖκεν ἰσμάρ τὸν παιδᾶν νὰ πάει. Ἡ
γαρή ἐκεῖνε ἔτونه ξενιτεαρέα, καὶ τὸ
κρεῖον αὐτῆς ἔτον ἐξ, κ' ὁ φουρουντσῆς,
ὁ γαβουρματσῆς κ' ὁ σταφυλᾶς τι-
νὰν ἐκόμπωσεν ὁ παιδᾶς, ἔτανε ἀγα-
πητικοί αὐτῆς. Ἡ γαρή εἶχεν ἄλλα
νιάτσια, καὶ γιὰ τ' ἐκεῖνο ἐθέλεσεν νὰ
κλιατουρεύ τὸν παιδᾶν καὶ εἶπεν αὐτο-
νι· «Ἄς μένωμε». Ὁ παιδᾶς ἐποῖκεν
ἐσάπ· «Ἄν πάγω θεαθαίνω μὲ τὸ
κρεῖον καὶ κ' φέρω τὸν τετὲ μ' τὴν
τιμὴν ἄθε κ' θὰ γυναικίς με, καλλίον
μένω ἀδᾶ καὶ πουργᾶ τερῶ ντ' ἀξιῶν
ὁ θεός· ἄμαν ὁ μαῦρον ὁ παιδᾶς ἄδο-
λος, κ' ἔξερεν τὰ σκοποὺς τῇ γαρή.
Νιάτσια ἡ γαρή ἐκλείδωσεν κ' ἐπέρεν
αὐτὸν κ' ἐσέβεν ἀπὲς μὲ τὸ κρεῖον αὐ-
τὸν ἐσπερὴν τοῦ κ' ἐπεχωρίσκουτον αὐτὸ
ὁ παιδᾶς· ἄρ ἐτίμεσεν αὐτὸν κ' ἐπεκεῖ
ἐρχίνεσεν νὰ γουρεύκεται αὐτὸν· ὁ παι-
δᾶς ὁ τότες ἐγροῖξεν τὰ πάντα, ἄμην
ντὸ νὰ φτάει; μίαν εὐρέθεν. Ἀλλομίαν
ντὸ τερεῖς; ἦρθεν ὁ φουρουντσῆς τάκ
τάκ, ἐντόκεν σσὴν πόρταν. Ἡ γαρή
ἀπὸ φόβον αὐτῆς γράμ ἐν ἄντρας αὐτῆς
ἄμην ἐσέγκεν τὸν παιδᾶν σὸ κελλάρ
κῆς μὲ τὸ κρεῖον αὐτὸ ἐντάμαν· ὁ παι-
δᾶς ὁ μαῦρον ἐσούφρωσεν ἔς ἕναν κε-
δᾶν καὶ κ' τῇ κελλαρί κ' ἀναμέν τ' ὕ-
στερυά· ἡ γαρή ἐλάγκεψεν σσὴν πόρ-
ταν ἐνοιξεν ἐτέρεσεν, ὁ φουρουντσῆς ἐν,
ἐπέρεν αὐτὸν κ' ἐσέβεν ἀπὲς καὶ ἐκά-
τωσε κ' ἐφτάγνε κείρια· ἀπ' ὀπίσ
ἐρ... φουρματσῆς κ' ἐπ' ἐκεῖ ὁ
— Καλλὴ... ντ' ἐντοῦνεν ἡ πόρ-

τα οὐλτς ἐγόμενεν σὸ κελλάρ κῆς
ἀπὸ φόβον τ' ἀντροῦ αὐτῆς. Ἐκεῖνος
πα ἀπ' ὀπίσ σσὸν σταφυλᾶν ἔρθεν ἐν-
τόκεν σσὴν πόρταν, κ' ἡ γαρή ἔτρε-
ξεν ἐνοιξεν κ' εἶπεν αὐτὸν· «Ἀμῶ σε
παλαλέ, ἐξέγκες τὴν ψσὴ μ' ντ' ἄρ-
γως ἔρθεις· ἔσον ἐπαιξεν ἡ καρδιά μ
παλ ἐπουγαλεύτα.» Ἄρ ἐποῖκεν τὸ
τσαζουλούχν αὐτῆς κ' ἐπ' ἐκεῖ ἐπήγα-
νε ἀπὲς κ' ἐκᾶτσανε καὶ καλα-
τσεῦνε. Ἐκεῖ ἀνάμεσα λέει ὁ παιδᾶς
ἀπὸ πῆς ἀπὸ κελλάρ· «Ἄρ ὁ κόσμος
ἐκάτσα, ἄς πάγω πουργᾶ τὸ κρεῖον
μ.» «Ἀμάν κιτι ντὸ λές;» εἶπαν
οἱ ἀγαπητικοί τῇ γαρή· «Ἐῖς σὸ
νοῦ σ' νὰ σκοτῶν μας ἄντρας τῇ γα-
ρή·» «Ἐγὼ ἀοῖκα κ' ξέρω», εἶπεν ὁ
παιδᾶς, «θὰ πάγω πουργᾶ τὸ κρεῖον
μ.» — «Ἐμεῖς οἴγομε σε παράδες ὁ-
σον θέλτς» εἶπαν ἐκεῖν, «στὰ μανα-
χόν·» ὁ παιδᾶς οὕτνα κ' ἐτίναξεν τὰ
κεσέδες αὐτὸν κ' ἐστάθεν. Ἀλλομίαν
σίτε ἐκάθουτον ἐκαὶ ἐνοῦντσεν κ' εἶ-
πεν· «Ὅσον ντὸ στέκω ἄσκεμον γίνε-
ται· κ' ἄλλο ντὸ θέλω κ' ἀναμένω·
ἐγὼ τὴν τιμὴν τῇ κρεῖον ἀσοῦ ἐπέρα,
ἐπέρα κ' ἄλλο πλέον· ἄς σκοῦμε καὶ
πάγω». Κ' ἀναχάπαρ ἐλάγκεψεν
κ' ἐσκῶθεν κ' ἐτᾶῖξεν· «Κρεῖον πουργᾶ
κ' κρεῖον πουργᾶ·» κ' ἐνοιξε τῇ κελ-
λαρί τὴν πόρταν κ' ἐξέβεν· ἔσας ὁ
μαῦρον ἄμην ντὸ εἶδεν αὐτὸν· ἐσας
ψεν ἐλάγκεψεν σὸ ποδάρ· εἶπεν αὐ-
τὸν· «Νέπρε τᾶπκα· μαῖρ τιμὸ
τὸ σπὶτ τᾶρ·» ἐπ' ἀντιλίσσεψεν αὐτὸν
κ' ἔρθε· ἔσας ὁ ἀπὸ τὸ κελλάρ·

«Τσαρσὶν κὲν κιάμ ντό ἔν;» εἶπεν ὁ παιδᾶς· «Γιὰ ἔμπα σοὶ κελλάρ κῆς καὶ τέρεν, γαβουρματτῆς, σταφυλᾶς, φουρουντσῆς, κισύλ ἀδᾶ.» Εὐρίφης ὁ μαῦρον ἐφέκεν τὸν παιδᾶν κ' ἐσέβεν σοὶ κελλάρ κῆς καὶ ντό τερεῖ; εὐριφρᾶντ κάθουνταν ἐκεραπές· ὁ παιδᾶς ἐκεῖ ἀνάμεσα ἔτρεξεν κοσὴν πόρταν ἐνοιξεν κ' ἐδῶκεν αὐτο, ἐπῆεν σοὶν τετέν αὐτ' ἔγκεν αὐτονε τὸ κρεᾶρ καὶ τὴν τιμήν αὐθε· ἐκεῖνος πα' ὁτότες ἐγυναῖξεν αὐτονε· ἄντρας τῇ γαρῆς παλ' ἐκείνους τῇ εὐριφάδες μετ' τὴν γαρῆν αὐτ' ἐντάμαν ἐσκότωσεν αὐτς.

ΔΙΗΓΗΜΑ Γ. I.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἰουλία

(Συνέχεια)

Δ'.

— Παῦσον τὰ δάκρυά σου, μητέρα μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλία ἰδοῦσα τὴν μητέρα αὐτῆς κλαίουσαν καὶ θέλουσα νὰ τὴν παρρηγορήσῃ. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν ὡς γενναῖος στρατιώτης· πρέπει νὰ καυχώμεθα διὰ τοῦτο.

— Ἐχεις δίκαιον, κόρη μου· αὕτη ἡ παρηγορία τοῦλάχιστον μένει εἰς ἡμᾶς.

— Ὅτι μετ' ἐλπίδα, μητέρα μου, εἶναι ἡ κατάσταση σου καὶ αἱ οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι, ἐξ ὧν τὰς ὁποίας περιῆλθε τὸ ἰσχυρὸν βαλάντιόν σου... Ἀ! μητέρα! δὲν ἤξεύρεις πόσο ἀγανακτῶ... Δὲν

πεσκέπτετο ἄλλον τινα ἔχοντα χρήματα, καὶ νὰ ἄρρινεν ἡμᾶς ἡσυχούς;...

— Τί λέγεις, κόρη μου; κατὰ τίνας ἀγανακτεῖς; κατὰ τοῦ Θεοῦ!... Μὴ βλασφημῆς, Ἰουλία μου, μὴ βλασφημῆς... Ὅτι κάμνει ὁ Θεός· δὲν πρέπει νὰ καταδικάζουν οἱ ἄνθρωποι... Γεννηθήτω τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

— Δὲν ἀρνοῦμαι τοῦτο, μητέρα μου, ἀλλὰ...

— Σιωπή! σιωπή! δὲν θέλω δικαιολογίας... Ἰδὲ ἂν τὸ φαγητόν μου εἶναι ἑτοιμον.

Ἡ Ἰουλία ἠγέρθη καὶ ἐτοιμάσασα τὸν ζωμόν τῆς μητρὸς ἔφερεν αὐτὸν τοποθετήσασα τὴν τράπεζαν παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς.

Παρήλθον ὀλίγαι ἔτι· ἡμέραι. Ὁ ἰατρός, ἀγαθώτατος ἀνὴρ, ἐπεσκέπτετο καθ' ἐκάστην σχεδὸν τὴν κυρίαν Ἐπερνῶ, ἡ ὑγεία τῆς ὁποίας οὐδεμίαν παρεῖχεν ἐλπίδα βελτιώσεως.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἰουλία παρηκολούθησεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ὅπως μάθῃ ἂν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ.

— Ναί, κόρη μου· σήμερον μάλιστα ἡ μήτηρ σου εἶναι πολὺ καλλίτερα· εἶπεν ὁ ἰατρός ἀμνηχανῶν καὶ μὴ θέλων νὰ καταστήσῃ φανεράν εἰς τὴν νεάνίδα ὅλην τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν· μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐλπίζω ν' ἀναλάβῃ ἐντελῶς.

Ἡ Ἰουλία ἀκούσασα ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κροτοῦσα τὰς χεῖρας καὶ πλήρης χαρᾶς.

— Μητέρα! μητέρα! ἔκραζεν. Ὁ ἰατρός μετ' εἶπεν ὅτι εἶσαι καλλίτερα καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτ' ἀρῇς πλέον τὴν κατηραμένην αὐτὴν κλίνην.

— Εἶθε, κόρη μου . . . ὥστε τὴν νύκτα ταύτην δὲν ἔχω τόσην ἀνάγκην τῶν περιποιήσεών σου, καὶ ἐπομένως θύνασαι νὰ κοιμηθῇς καὶ σὺ ὀλίγον, πτωχόν μου κοράσιον.

— Όχι, όχι, μητέρα! θα γρυπνήσω,
ὡς πάντοτε, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς
κλίνης σου· μόνη ἡ ἰδέα ὅτι μετ' ὀλί-
γας ἡμέρας θὰ γαίης ἐντελῶς καλὰ μὲ
ζωογονεῖ καὶ μοὶ εἶδει θυνάμεις νὰ ἀν-
τιστῶ κατὰ τοῦ ὕπνου νύκτας ὁλοκληροῦς
ἀπόλη.

— Μῆ, τέκνον μου, μή· πρέπει νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε· βλέπεις καὶ ὁ ἰατρός σὲ εἶπεν ὅτι εἶμαι καλλίτερα καὶ . . . ἐγὼ τὸ αἰσθίνομαι. Κατήντησες ὡς σκελετὸς ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀγρυπνίας, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ κοιμηθῇς διὰ νὰ ἀναλάβῃς.

— Καλὰ, μη-τερουῖλά μου, καλὰ· θὰ σέ
ὕπακούσω.

Συνομιλήσασα δ' ἐπὶ τινὰ ὥραν μετὰ
τῆς μητρὸς τῆς Ἡ' Ἰουλία κατεκλίθη· χι-
λιάκις, ἕως καταλάβῃ αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἡ-
ρώτησε. — Καλὰ εἶσαι, μητέρα, καλὰ;
Ἡ φιλόστοργος θυγάτηρ λαβοῦσα πολ-
λάκις τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν, —
Καλὰ — παρεδόθη ἀπόβος εἰς τὸν ὕ-
πνον, ὅστις διήρκεσε πολλὰς συνεχεῖς
ὥρας, διότι ἡ Ἰουλία εἶχε μεγίστην τοι-
οῦτου ἀνάγκην ὥς μείνας νύκτας ὅλας
ἄϋπνος.

Περὶ τὴν πέμπτην τῆς πρωΐας ὥραν
ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ λύχνος δια-
χύνων τὸ ἀσθενὲς αὐτοῦ φῶς, ἦτο περὶ
τὰ τέλη, παρέχων εἰς τὸ δωμάτιον ὄψιν
ἀπαισίαν, ὄψιν τάφου! Αἱ πρῶται λέ-
ξεις ἃς ἀπήγγειλεν ἡ Ἰουλίᾳ ἦσαν,

— Καλὴν ἡμέραν, μητέρα.

Πλὴν οὐδεμία ἀπάντησις.

— Ω ! θὰ κοιμᾶται ἀκόμη, τὸ ἡξεύρω· τόσας νύκτας ἦτο κακὰ, ὥστε εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ὁ ὕπνος, λέγουν, εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακον. Καλλίτερον ἄς κοιμᾶται· εἶδες καὶ ἐγὼ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν ἐξυπνήσω· ἡ ἀπρόσεκτος ! προτέθηκεν ἐπιπλήττουσα ἐαυτήν.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐνεδύετο χαίρουσα, διότι ἐνεθυμεῖτο τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ἱατροῦ. Περὰ τώσασα δὲ τὴν μικρὰν ταύτην ἀσχολίαν διευθέτησε τὴν κόμην ῥίψασα πρὸς τὰ ὀπίσθην τοὺς μακροὺς αὐτῆς πλοκάμους.

— Ἄς τὴν ἀσπασθῶ ἡσυχῶς εἰς τὸ μέτωπον, εἶπε· θὰ κοιμᾶται βεβαίως.

Ἡ κυρία Ἐπερνὼ ἐκοιμᾶτο τῳόντι ἢ ἐφαίνετο κοιωμένη. Ἄμα ἡ Ἰουλίᾱ προσήγγισε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου της, αὐτὴ ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὔτινες ἐκλείσθησαν πάλιν χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

— Σὲ ἐτάραξα, μητέρα, εἶπεν ἡ Ἰουλίᾱ.

Ἡ ἀσθενὴς χήρα ἠνέφξεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἤσαν βλοσυροὶ καὶ ὑελώδεις, ἡ δὲ πάσχουσα ἐφαίνετο καταβάλλουσα ἀπάσας αὐτῆς τὰς προσπαθείας, ὅπως κρατήσῃ αὐτοὺς ἀνοικτοὺς.

— Μητέρα μου! μητέρα μου! τί ἔχεις;
ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς κόρη θορυβηθεῖσα καὶ
μὴ γινώσκουσα τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἡ χήρα Ἐπερνῶ ἀντὶ πάσης τῆς
σεως ἔσυρε τὴν κεφαλὴν κόρης πρὸς
ἐαυτὴν καὶ καταβαλοῦσα τὰς τελευταίας
αὐτῆς δυνάμεις ἐπαύσθη ἐπὶ τοῦ με-
τώπου. Πάλιν δὲ ἡ κεφαλὴ τῆς ἀσθεν...

νοῦς κατέπεσε καὶ συγχρόνως βαθὺς
ρόγγχος ἐξέφυγε τοῦ στέρνων της.

-- Μητέρα! μητερίτσα μου! τί ἔπα-
θες! "Ω! δὲν μὲ ἀκούει! ὠλόλυξεν ἡ ἀ-
τυχῆς κόρη προσπαθοῦσα νὰ κινήσῃ αὐ-
τήν.

Πρῶτον ἤδη τὸ δύστηνον πλάσμα πα-
ρίστατο ἀντιμέτωπον τοῦ θανάτου! "Ε-
νεκα τῶν κραυγῶν της Ἰουλίας πολλοὶ
προσέδραμον καὶ ταχέως ὁ θάλαμος ἐ-
πληρώθη ἐκ τῶν κατοικούντων εἰς τὰ ἄλ-
λα δωμάτια της οἰκίας.

— "Α! Ἡ καυμένη ἡ Ἐπερνὼ ἀπέθα-
νεν! ἐψιθύριζον.

Ἡ ἀτυχῆς χήρα ἐτελείωσε τὸν βίον
ἡσυχῶς καὶ ἀθорύθως, ὡς τελευτᾷ πᾶς
δίκαιος καὶ ἀγαθὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ!...

Τὴν ἐπιούσαν ἐγένετο καὶ ἡ κηδεῖα
της δυστυχοῦς γυναικός· κηδεῖα πενι-
χρὰ, ἀφανὴς καὶ ἄσημος ὡς ὅλαι αἱ
κηδεῖαι τῶν πτωχῶν, καθ' ἃς καὶ αὐτοὶ
οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἰψίστου, ἀναλογιζόμενοι
τὸ εὐτελὲς της ἀπολαυῆς, ἐκπληροῦσι
μετὰ δυσθυμίας τὸ τελευταῖον αὐτῶν
πρὸς τὸν ἄνθρωπον καθήκον. Τόσῳ εἶναι
ἀληθὲς ὅτι ἡ ματαιότης τῶν θνητῶν ἐ-
ξηφάνισε καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ, κα-
θ' ὃν ἕκαστος, οἷος δὴποτε καὶ ἂν ᾖ,
ἀπέρχεται εἰς τὰς ἀγκάλας της μητρὸς
γῆς, ὅπως μεταβλήθῃ εἰς κόνιν, τὴν ἰ-
σότητα ἣν κηρύσσει καὶ παραγγέλλει
τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου!

Ε'.

Ἡ κατακυριεύσασα τὴν καρδίαν της
ἀτυχοῦς κόρης θλίψις ἐπὶ τῷ θανάτῳ
της μητρὸς ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ μένῃ
κατάκλειστος ἐν τῷ δωματίῳ της ἐπὶ ἐβ-
δομάδα ὅλην.

Ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἡμέραν μόνη
καὶ οὐδένα βλέπουσα ἐκόθθητο παρὰ τὴν
κλίνην της θανούσης, ἐν τῇ αὐτῇ θέ-
σει, ἐν ᾗ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν της
νόσου, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις
δακρύων καὶ νομίζουσα ὅτι ἔχει παρ' αὐ-
τῇ τὴν ἀσθενή. Τὴν νύκτα κατεκλίνετο
μόνον ἵνα κατ' ὄντρον τοῦλάχιστον εἶδῃ
τὴν μητέρα, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησε καὶ
τόσῳ προῶρως ἀπώλεσεν. Ἐπὶ τέλους
ἐσκέφθη ὅτι ὥρειλε νὰ ἐργασθῇ, διότι
ἄλλως θάπνεθνησκε της πείνης· ἠγέρθη
καὶ ἐνδυθεῖσα τὴν πένθιμον ἐνδυμασίαν,
ἣν κατὰ τὸ διάστημα της ἐντελοῦς ἀπο-
μονώσεώς της εἶχεν ἐτοιμάσῃ, ἐπορεύ-
θη εἰς τὸ κατάστημα της κυρίας τῶν
συρμῶν, παρ' ἧς ἐζήτησε συγγνώμην
διὰ τὴν ἀπουσίαν τοσοῦτων ἡμερῶν, δι-
ηγηθεῖσα μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύ-
ων τὸ ἐπισυμβάν σὺτῇ ἀνεπανόρθωτον
δυστύχημα. Ἡ ἔμπορος ἐδέχθη αὐτὴν καὶ
πάλιν μετὰ προθυμίας, ἀλλὰ μὲ ἡμε-
ρομίσθιον κατώτερον τοῦ προηγουμένου,
εἰποῦσα ὅτι, καίπερ λυπούμενη, ἀνγκά-
ζεται νὰ πράξῃ τοῦτο ὡς ἐκ τῶν ὀικο-
νομικῶν ἀναγκῶν εἰς τὰς ὁποίας περ-
έστη τὸ κατάστημα.

Φαίνεται ὅτι ᾔτο πεπρωμένον ἡ νεα-
ρὰ καὶ ἀτυχῆς κόρη νὰ κενώσῃ μέχρι
τρυγὸς τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν θλίψεων
τὸ ποτήριον.

Μετά τινος ἡμέρας οἱ ἀνάγκαι τοῦ
καταστήματος ὑπερηξήθησαν, αἱ χρη-
ματικαὶ δυσχέρειαι κατήντησαν ὥστε
βλητοί, ὥστε ἡ ἔμπορος ἐπὶ τῷ ὀνόματι
οὕτως ἡ Ἰουλίᾳ ἀπώλεσε καὶ τὴν
ἐλπίδα καὶ τὸν ἔσχατον

Εἶδομεν αὐτὴν ἐν τῷ
λαίῳ της παρούσης ἱστορίας.

νήν ἐκ τοῦ καταστήματος.

Οἱ ἀμέριμοι καὶ μὲ τὰ πάντα παίζον-
τες νεανία φροίτηται ἤθελον νὰ διασκε-
δάσωσι καὶ μὲ τὸ ἀτυχές τοῦτο πλάσμα,
καθ' ὃν χρόνον περιέκλειε τὸν "Ἀδην ἐν
τῇ καρδίᾳ....

ΣΤ'.

Ἐπανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκδρα-
μὰν τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐπεκαλέσθη
τὴν βοήθειαν καὶ ἐπικουρίαν τοῦ Ἐπο-
πτεύοντος τὰ πάντα καὶ Προστατεύον-
τος τοὺς δυστυχεῖς καὶ τὰ νόθα τῆς εἰ-
μαρμένης τέκνα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. ..

Πιστοῦσα εἰς τὰ γόνατα προσηυχηθῇ!..

Οὐδέποτε προσευχὴ καθιρωτέρα, οὐ-
δέποτε καρδία ἀγνοτέρα ἐγονυπέτησε πρὸ
τοῦ Ὑψίστου. Οὐδέποτε θυμίαμα μάλ-
λον εὖσμον ἀνῆλθεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Δημιουργοῦ. Προσευχὴ σιωπηλὴ, ἀλλὰ
πλήρης πάθους, πλήρης ὑπομονῆς, πλή-
ρης ἐλπίδος καὶ ἀφοσιώσεως.

Αἱ μόναι λέξεις αἵτινες ἤκούοντο ἐξερ-
χόμεναι τῶν χειλέων τῆς εὐσεβοῦς νεά-
νιδος ἦσαν.—Θεέ μου! Θεέ μου!

Ἠγέρθη ἔχουσα τὴν καρδίαν ἐλαφρο-
τέραν καὶ ἀπηλλαγμένην τῆς πιεζούσης
αὐτὴν πρότερον θλίψεως καὶ στενοχω-
ρίας.

Δὲν εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὴν ἡ ἔμ-
πορος τῶν συρμῶν ὅτι ἐκτιμῶσα τὴν τι-
μιότητα καὶ τὸ φιλόπονον αὐτῆς, θέλει
καταβάλλῃ πᾶσαν φροντίδα ὅπως τῇ εὐρῇ
ἄλλαν τινὰ θέσιν, ἐξ ἧς νὰ πορίζηται
τὸ πρὸς τὸ ζῆν, ἕως ἐκείνη ἀναλάβῃ
τὴν ἐργασίαν; Δὲν εἶχεν ἀ-

παρὰ τῆς μητρός της ὁ-
ρεῖν εἶναι τὰ προσφιλέστερα
ἅτινα Οὗτος οὐδέποτε

ἐγκαταλείπει; Διὰ τὴν νὰ πελπίζηται, διὰ τὴν
νὰ δημονῇ; Θὰ παρέλθῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς
της καὶ ἡ θύελλα οὕτη ὡς τόσαι ἄλλαι
παρήλθον, ὡς παρέρχεται πᾶν πρᾶγμα ἐν
τῷ κόσμῳ τούτῳ!...

Τὴν παραμυθίαν ταύτην ἔχουσα ἐν τῇ
καρδίᾳ ἠγέρθη καὶ ἠτοίμασε τὸ λιτόν
της δεῖπνον. Τόνοι τινὲς μάλιστα ἄσμα-
τος γαρρωποῦ διεξέφυγον τῶν χειλέων
της.

Τρώγουσα ἔτι ἤκουσε τὴν θύραν τοῦ
δωματίου κρουμένην.

— Εἶναι ἄρα γε συνδρομὴ τις; ἐπιθύ-
ρισε, καὶ ἡ καρδία της ἐσκίρτησε. Δὲν τὸ
εἶπον ἐγὼ!

— "ὦ! χωρὶς ἄλλο! ἀνέκραξεν ἀνοί-
ξασα τὴν θύραν καὶ ἰδοῦσα τὸν θυρωρὸν
κρατοῦντα κομφὴν καὶ εὐώδη ἐπιστολήν.

— Εἶναι ἄρα γε καλὴ τις εἰδήσις; ἡ-
ρώτησεν αὐτόν.

— Καλὴ καὶ καλὴ, δεσποινίς! ἐγὼ τοῦ-
λάχιστον αὐτὸ φρονῶ, καὶ ἐὰν ἡμῖν εἰς
τὴν θέσιν σου, θὰ ἐπὶ δὼν ἐκ τῆς χαρᾶς.
Δύνασαι νὰ τὴν ἐννοήσῃς ἐκ τῆς ἀριστο-
κρατικῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς.

— Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ δὲν ἔχομεν
σχέσεις μὲ τοὺς μεγάλους.

— Αἴ! πονηρά! ὑπέλαβεν ὁ θυρωρὸς
ἡμικλείων τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἴσως ἡ ἔμπορος μὲ ἐσύστησεν εἰς
πλουσίαν τινὰ κυρίαν, ἐπιθύρισε ἡ Ἰουλίᾳ
πλήρης χαρᾶς.

Ἐνῷ δὲ ὁ θυρωρὸς ἐξήρχετο, ἡ νεαρὰ
κέρη ἤνοιγε τὴν ἐπιστολήν κροτοῦσα τὰς
χειρας καὶ μεδιῶσα ὅλην. Μόλις ὁμως δι-
αδραμοῦσα γραμμὰς τινὰς συνέπτυξεν
τὸν χάρτην μετ' ἀποστροφῆς καὶ ὀργῆς
καὶ ἔρριψεν αὐτὸν μετὰ περιφρονήσεως.
Στάσα δ' ἐπ' ὀλίγον καὶ ῥίψασα περὶ ἐ-

αὐτὴν βλέμμα ἀπλανές καὶ ἀκίνητον κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθέδρας· καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν·

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψέλλιζε μετὰ λυγμῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γεώργιος Κούρτιος.

Ἡ δὺς τῶν ἀδελφῶν Κουρτίων, ὁ Ἐρνέστος καὶ ὁ Γεώργιος, ἀποσπῶσι τὴν ἐθγνώμοσύνην τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς παρέσχον εἰς τοὺς μελετῶντας τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ἄλλ' ἂν ὁ πρεβύτερος τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ Ἐρνέστος, κατέγινεν ἰδιαίτατα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας καὶ συνεπῶς πλησιαίτερος εὐρίσκεται τῶν ἡμετέρων συμπαιδῶν, ὁ Γεώργιος κέκτηται φήμην εὐρυτέραν διὰ τὰς ἐν ἀνωτέρῳ καὶ γενικωτέρῳ κύκλῳ μελέτας αὐτοῦ.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος ἐγεννήθη ἡ ἐπιστήμη, μεθ' ἧς τοσοῦτον στενῶς συνέδεσε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ὁ Γεώργιος Κούρτιος, ἡ ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας. Αἱ σπουδαὶ τῆς σανσκριτικῆς γλώσσης ἔδωκαν τὴν πρώτην ἀφορμὴν καὶ ἔθηκαν τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς νέας ἐπιστήμης, ἀνακαλυφθείσης τῆς θαυμαστῆς συμφωνίας τῆς νεκρᾶς τῶν Ἰνδιῶν γλώσσης πρὸς τὰς ἀρχαίας κλασσικὰς, τὴν γερμανικὴν, τὴν σλαβικὴν καὶ τὰς ἐκ τούτων γεννηθείσας νεώτερας. Ὁ περιώνυμος Πῶπ διὰ τοῦ συγκριτικοῦ αὐτοῦ γλωσσαρίου τῆς σανσκριτικῆς καὶ τῆς συγκριτικῆς γραμματικῆς τῶν γλωσσῶν, σανσκριτικῆς, ζενδι-

κῆς, ἑλληνικῆς, λατινικῆς, ληθουανικῆς, ἀρχαίας σλαβικῆς, γουθικῆς καὶ γερμανικῆς, διήνοιξε πρῶτος νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν μελέτην τῶν γλωσσῶν καὶ ἄρδην ἀνέτρεψε τοὺς νόμους, οὓς ἐγέννησαν αἱ ἀλεξανδριναὶ καὶ βυζαντιναὶ σχολαί, καὶ ἐφ' ὧν ἐβασίζετο ἄχρις αὐτοῦ ἡ ἔρευνα τῶν κλασσικῶν γλωσσῶν. Βεβαίως ἡ νέα ἐπιστήμη δὲν ἔκαμε τὴν πορείαν αὐτῆς ἄνευ δυσχερεῶν, ἄνευ ἀντιρρήσεων· ἀλλ' ὁ νέος ἀγὼν εἶχεν ἰσχυροὺς προαπιστάς καὶ εὖρε πεδίων ἀναπτύξεως παρασκευασθὲν παρ' ἑτέρας μεγαλοφυίας, τοῦ Γουλιέλμου Οὐμβόλδου. Αἱ θεωρίαι αὐτοῦ περὶ κόσμου ἤρχοντο εἰς ὑποστήριξιν τῶν περὶ γλώσσης θεωριῶν τῆς νέας ἐπιστήμης. Ἐξ ἄλλου δὲ τοῦ Ἰακώβου Γρίμ, τοῦ σοφοῦ γερμανολόγου, ἡ ὑποστήριξις καὶ συμφωνία ἔδωσαν ζωὴν καὶ ἐβεβαίωσαν τὸ μέλλον τῶν νέων θεωριῶν.

Ἀπητεῖτο ὁμῶς ἰσχυροτέρα ἐπίδρασις, ἀνενδοτωτέρα μελέτη, διαρκεστέρα ἐργασία ὅπως στεγασθῇ τὸ τῶν νέων θεωριῶν οἰκοδόμημα. Τὴν μελέτην ταύτην καὶ ἐργασίαν παρεχώρησεν ὁ Γεώργιος Κούρτιος καὶ διὰ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἔργου de nominum graecorum formatione (Βερολῖνον, 1842) ἔθηκε τὰς βάσεις τῆς συνδιαλλαγῆς τῆς κλασσικῆς καὶ τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀποδεικνύει ὁ σοφὸς γλωσσολόγος πόσον εὐχερέστερον καὶ ἀσφαλέστερον διὰ τῆς νέας μεθόδου γίνεται ἡ ἔρευνα τῶν θησαυρῶν τῆς θείας ἡμῶν γλώσσης. Μετὰ σπανίας σαφηνείας καὶ ἡρεμίας ὕψους ὁδηγεῖ τὸν ἀναγνώστην εἰς κατάληψιν καὶ ἀποδοχὴν τῶν θεωριῶν αὐτοῦ. Τὸ βιβλίον αὐτοῦ ἐσχημάτισεν ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γλωσσικῶν ἐρευνῶν.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ Γεωργίου Κουρτίου δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἀποδείξας τὴν ἀρχὴν τῶν γλωσσῶν πρέβη εἰς τὴν ἔρευναν τῆς χρονολογίας τῆς μορφώσεώς των καὶ ἐξέδωκεν ὠραίαν πραγματείαν, ἐν ᾗ διαγράφει τὴν βραδείαν μόρφωσιν ἀπὸ τῆς ἰνδοικῆς τῶν ἁλίων γλωσσῶν. Καὶ εἰς τὴν πραγματείαν ταύτην διαφαίνεται ἡ θαθεῖα κρίσις τοῦ σοφοῦ γλωσσολόγου καὶ παρασύρεται τις εἰς ἀποδοχὴν τῶν θεωριῶν αὐτοῦ.

Ὁ Γεώργιος Κούρτιος ἐγεννήθη εἰς Λυβέκην τῇ 16ῃ Ἀπριλίου 1820, ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ περιωνύμου Ἑρνέστου Κουρτίου. Ἐκ φυσικῆς κλίσεως ἐπεδόθη εἰς τὰς φυσιολογικὰς σπουδὰς γενόμενος διδάκτωρ τῷ 1842. Ὑπῆρξε καθηγητὴς ἐν Δρέσδῃ καὶ τῷ 1845 ἐν Βερολίνῳ εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Τέσσαρα ἔτη θραδύτερον ἐκλήθη εἰς Πράγην ὡς καθηγητὴς τῆς κλασσικῆς φιλολογίας. Τῷ 1851 διωρίσθη διευθυντὴς καὶ τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ φιλολογικοῦ σεμιναρίου. Δέκα ἔτη θραδύτερον ἐκλήθη εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας ἔχων ἤδη μεμορφωμένην τὴν φήμην του. Ἡ νέα ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας εἶχεν ἰδρυθῇ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῶν θεωριῶν τοῦ Πόππ καὶ τοῦ Κουρτίου ἐπληθύνοντο. Ἐσχηματίσθη περὶ αὐτὸν γραμματικὴ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἑταιρεία ἣτις παρήγαγε πολλὰ ἔργα, ὅλα ἐμπνεόμενα ὑπὸ τῶν νέων γλωσσολογικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Γεώργιος Κούρτιος καταγινόμενος εἰς τὰς σπουδαίας αὐτοῦ πραγματείας τὰς θεμελιούσας καὶ ὑποστηρίζουσας τὰς νέας ἀρχὰς δὲν ἡμέλει τὰ σχολικὰ ἔργα κατέξεδωκεν ἐν Πράγῃ γραμματικὴν Ἑλληνικὴν διὰ τὰ γυμνάσια (ἐκδ' 6'. 1855)

βασίζομένην ἐπὶ τῶν νέων ἀρχῶν. Περὶ τῆς γραμματικῆς ταύτης ὁ Γουσταῦος Μείερσος λέγει. «Ἡ γραμματικὴ αὕτη πρὸ πάντων διεφῆμισε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Πλὴν φεῦ! Οἱ συντάσσοντες σχολικὰ βιβλία οὐχὶ πάντοτε εὐγνωμόνως μνημονεύονται ὑπὸ τῶν λαβόντων αὐτὰ ἀνά χεῖρας. Διὰ τῆς γραμματικῆς ἐκείνης ὁ Κούρτιος τὸ πρῶτον ἐπειράθη νὰ μεταχειρισθῇ, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἱκανὰ τῶν θεβαίων πορισμάτων τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας. Καὶ ἅμα τῇ πρώτῃ δοκιμῇ θαυμασίως ἠὺδοκίμησε· πάντα τὰ ὑφ' ἐτέρων ὁμοίως συντεθέντα ἔργα οὐδὲν ὡς κατώρθωσαν νὰ ἐπισκιάσωσι τὸ ἐξάισιον ἔργον τοῦ Κουρτίου. Ἡ γραμματικὴ αὕτη ὀρθῶς ἠρμήνευσεν πλῆθος γλωσσικῶν παρατηρήσεων, ἃς ἡμεῖς οἱ πρεσβύτεροι ἠναγκαζόμεθα νὰ ἐρμηνεύωμεν διὰ τῆς διορθώσεως ἐσφαλμένων γνωμῶν Ἡ τοῦ βιβλίου τούτου εἰσαγωγή εἰς τὴν διδασκαλίαν ἐσήμαινε τὴν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἀπομάκρυνσιν ».

Καὶ εἰς τὰς ἐλληνικὰς σχολὰς εἶχον εἰσαχθῇ ἐνωρίτατα αἱ νέαι θεωρίαι διὰ τῆς γραμματικῆς τοῦ ἀοιδίμου Πηπασλιώτου, θερμοῦ ὁπαδοῦ τοῦ διδασκάλου Κουρτίου. Ἐν τῷ ἐνταῦθα Φιλολογικῷ Συλλόγῳ, σπουδαῖοι ἄνδρες, ὁ Παρανίκας καὶ ὁ Χασιώτης, ἠρμήνευσαν τὰς νέας ἀρχὰς καὶ ἡ σπουδάζουσα γενεὰ ὑπὸ τῶν γλωσσολογικῶν μελετῶν τοῦ Κουρτίου ἐμπνέεται εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῆς.

Ἀλλ' ἂν ἔλαβον μεγάλην ἔκτασιν καὶ εὐρείας ἔτυχον διαδόσεως αἱ θεωρίαι τοῦ Κουρτίου, ἀκριβῶς ἐνεκα τῆς διαδόσεως ταύτης ὑπέστησαν διαστροφὰς αἱ ἀρχικαὶ αὐτοῦ ἰδέαι καὶ ἐπολεμήθησαν αὐταὶ δι' ἐ-

πιχειρημάτων βσιζομένων ἐπὶ τῶν ἐσφαλμένων ἀντιλήψεων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ἡ μετριότης τῶν ἀρχῶν τοῦ Κουρτίου μετεβλήθη εἰς κανόνας αὐστηροῦς καὶ ὅπως πᾶσα ὑπερβολὴ ἀπεδείκνυε πολλὰ τὰ τρωτὰ μέρη, ἅτινα φυσικῶς οἱ ἐναντίοι δὲν παρήρχοντο. Ἐν τούτοις τραχυνομένου τοῦ ἀγῶνος ὁ Κούρτιος μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἡρεμίας προσεπάθει νὰ πρᾶυνη τὴν δεινότητα αὐτοῦ καὶ διαλλακτικῶς πάντοτε ἔγραφε. Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον «Κριτικὴ εἰς τὴν νεωτέραν γλωσσολογίαν» ἐν τοιαύτῃ διαλλακτικῇ ἐγράφῃ διαθέσει μόλις διαφαινομένης ἐλαφρᾶς τινὸς εἰρωνείας ποῦ καὶ ποῦ. Ἐξεδόθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους μικρόν τι πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ὑπῆρξεν ἡ τελευταία αὐτοῦ ὑπηρεσία εἰς τὸν γλωσσολογικὸν ἀγῶνα, ὃν τοσοῦτον καλῶς διηύθυνε καὶ ἐν ᾧ τοσοῦτο προεξάρχον ἔλαβε μέρος.

Ὁ κ. Γουστάθος Μεϊέρος ἐν μελέτῃ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Κουρτίου ἐπιλογῶν γράφει τὰ ἑξῆς, μεθ' ὧν κλείομεν καὶ ἡμεῖς τὴν παροῦσαν διατριβήν: «Ἐν τῷ ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ καὶ προώρῳ θανάτῳ τοῦ Κουρτίου ἡμετέρῳ πένθει, ὅπερ εἶνε μέγα καὶ γενικόν, παρηγορεῖ ἡμᾶς ἡ ἰδέα ὅτι ἐδυνήθη νὰ κατορθώτῃ καὶ διαμορφώσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπετέλει τὸν σκοπὸν τοῦ βίου αὐτοῦ. Οὐδὲλλως ἄρα ἐθραύσθη ἀποτόμως πολλὰ καὶ καλὰ ἐπαγγελλομένη ὑπαρξίς, οὐδεμία ἐρράγη ἐλπίς ἀρξαμένης ἢ προσδοκωμένης ἐργασίας. Τὰ ἔργα τοῦ Κουρτίου θὰ μείνωσιν ἀναφαίρετον κτῆμα τῆς γλωσσολογίας, τὸ δὲ τοῦ ἀνδρὸς ὄνομα θὰ ᾔνε διὰ παντός ἐκ τῶν λαμπροτέρων ὀνομάτων σοφῶν ἀνδρῶν». I, A. Σ (Κῆρυξ)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Πληροφρούμεθα, ὅτι ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν πρὸ τῆς ἐντεῦθεν εἰς Κερασοῦντα ἀναχωρήσεως αὐτοῦ δι' ἐγκυκλίου ἀνέθετο εἰς τοὺς προκρίτους τῶν ἐνοριῶν τὴν φροντίδα τῆς εἰσπραξέως τῆς ἐτησίας αὐτοῦ ἐπιτηγήσεως, ἀλλὰ συγχρόνως μανθίνομεν, ὅτι τῶν ἐνοριῶν τινὲς, καὶ ἰδίᾳ ἡ τοῦ Χριστοῦ, θεωροῦσι πρὸ τούτου ἀναγκαίαν τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ καταλόγου τῶν στεφάνων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ πρὸ ἐτῶν γενόμενος κατάλογος περιελάμβανε καὶ πολλοὺς ἐνοικιστάς, οἱ ὅποιοι κατόπιν μετώκησαν ἀπὸ μιᾶς ἐνορίας εἰς ἄλλην. Δι' ἐτέρας δ' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱερεῖς, ἐπιτρόπους τῶν Ἐκκλησιῶν, προκρίτους καὶ μουκτάριδας ἡ Α. Π. συνιστᾷ σὺστηρῶς νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς μηδὲνα νὰ περιέλθῃ τὰς οἰκίας τῶν Χριστιανῶν πρὸς αἵτησιν συνδρομῶν χάριν τῶν Μοναστηρίων ἢ καὶ πρὸς ὄφελος ἑαυτοῦ, ἐὰν δὲν φέρῃ καὶ ἰδιαίτεραν συστατικὴν τῆς ἐνταῦθα Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

— Παρατηρήθη, ὅτι ἐν ᾧ εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων προτῆλθον κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἱκανοὶ μαθηταί, εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ὀλίγαι μαθήτριάι μέχρι τοῦδε παρουσιάσθησαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀφίκετο εἰσέτι ἡ Διευθύντρια αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τηλεγράφημα ἀφικόμενον ἐνταῦθα χθὲς ἀνήγγειλε τὴν ἐκ Κωνστ]πόλεως διὰ τοῦ Ῥωστικοῦ ἀναχώρησιν αὐτῆς

καὶ ἐπομένως καταρθάνει ἐνταῦθα αὐ-
ριον αὐτὴ τε καὶ ἡ μετ' αὐτῆς ἐρχο-
μένη παρθεναγωγὸς, πιστεύομεν ὅτι
ἀπὸ τῆς προσεχούσας δευτέρας καὶ πᾶ-
σαι αἱ μαθήτριάς θέλουσιν προσέλθει
εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον.

— Ἡ Ἐφορεία τῶν ἡμετέρων
Σχολείων καὶ αὐριον ἐκδίδωσιν εἰσι-
τηρία ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς, ὅπερ εὐ-
ρίσκεται ἐν τῷ κεντρικῷ Σχολείῳ.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἀπεβί-
ωπεν ἐν ἡλικίᾳ ὀπωσοῦν προεδρεί-
ου ὁ συμπολίτης ἡμῶν Θεοφάνης
Καλλιβάκης ἀπ' ἱκανοῦ χρόνου πά-
σχων ἐκ δυσουρίας. Ὁ μακαρίτης
ἐν ταῖς τελευταίαις στιγμαῖς τῆς ζω-
ῆς του διέθετο 10 μὲν λίρας ὀθωμα-
νικὰς ὑπὲρ τῶν ἐνταῦθα Ἑλληνικῶν
σχολείων, 5 δὲ ὑπὲρ τοῦ Φιλεκπαι-
δευτικοῦ Συλλόγου «Ξενοφώντος». Ὁ-
θεν ἡ τε πόλις καὶ ὁ Σύλλογος εὐ-
γνωμονοῦντες ἐτίμησαν τὸν ἄνδρα
διὰ τῆς εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ πα-
ρουσίας τῶν Ἐφόρων καὶ τῶν Συμ-
βούλων τῶν Σχολείων καὶ τοῦ Δι-
ευθυντοῦ καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ
ἐνταῦθα Γυμνασίου καὶ τοῦ Προεδρεί-
ου τοῦ Συλλόγου καὶ διὰ τῆς ἐκφωνή-
σεως ἐπικηδείου λόγου ἀπαγγελθέντος
ὑπὸ τοῦ πρωτοσυγγέλου αἰδεσιμωτά-
του πατρὸς Ἰωάννου Οἰκονόμου.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Εἶναι λίαν πεπλανημένοι ὅσοι ἀμ-
φιβάλλοντες περὶ τῆς Θείας προνοίας

καὶ περὶ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀν-
ταμοιβῆς καὶ τιμωρίας ὑποστηρίζον-
ται ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι διὰ τοῦ
πλούτου καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς
τῶν δύνανται νὰ πράττωσι ἀτιμω-
ρήτως τὰ πάντα παραδιδόμενοι εἰς ἀ-
κολασίας καὶ πλεῖστα ἄλλα κακουρ-
γήματα, ἅτινα ἐπιφέρουσιν μεγάλας
καταστροφὰς εἰς τὴν κοινωνίαν. Οἱ
τοιούτοι ἔστωσαν βέβαιοι, ὅτι ἡ μόνη
ἀληθὴς εὐτυχία ἐπιτυγχάνεται, ἐάν
ὡς σύντροφον αὐτῆς ἔχη τὴν ἀρε-
τήν· ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον ὁ κακὸς
νὰ θριαμβεύῃ διὰ παντός καὶ ὁ ἐνά-
ρετος νὰ πάσχει πάντοτε. Ἐκ τῶν ἀ-
νωτέρων ἠθικῶν ἀξιωματίων ἐμφερού-
μενος, θαρρῶν προβαίνω εἰς ἐκδοσιν
λίαν συγκινητικοῦ δράματος ἐπιγραφο-
μένου «Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦτοι Ἀρετὴ
καὶ Κακία» καὶ συγκειμένου ἐκ πέντε
πράξεων, πεποισθὼς εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ
γενναῖα αἰσθήματα τῶν ἀξιοτίμων
συμπολιτῶν καὶ φίλων ἐμογενῶν.

Ἐκαστον σῶμα τιμᾶται ἀντὶ 8 γρ.

Ἐν Τραπεζοῦντι τῇ 20 ἡ Σεπτεμβρίου 1885.

Ἐλευθέριος Χ. Φοινικόπουλος.

— Δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω
ἀγγελίαν τοῦ κ. Ἐλευθερίου Φοινικο-
πούλου, ὁ ὅποτος εἶναι γνωστὸς εἰς
τὸ ἡμέτερον κοινὸν καὶ διὰ τῆς ἐκ-
δόσεως δύο κωμωδιῶν αὐτοῦ τῆς μὲν
ἐπιγραφομένης «Χύτε, τρίψτε, πλῶ-
νε», τῆς δὲ «Ὁ φοβερὸς μάντις Γίου-
ράρης», πιστεύομεν, ὅτι θέλει ἐπι-
τύχει τῆς ἀπαιτουμένης συνδρομῆς
καὶ ὑποστηρίξεως πρὸς ἐκδοσιν καὶ τοῦ
παρόντος ἔργου.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Αἰγύπτου

κατὰ τὴν νεωστὶ γενομένην ἀπογραφὴν ἀνέρχεται εἰς 6, 806, 381· ὁ δὲ πληθυσμὸς τῶν κυριωτέρων πόλεων αὐτῆς ἔχει ὡς ἑξῆς :

Κάϊρον	περιέχει	Αἰγυπτίους	353, 188
»	»	Εὐρωπαίους	21, 650
»	»	Σύνολον	374, 838
Ἀλεξάνδρεια	»	Αἰγυπτίους	181, 703
»	»	Εὐρωπαίους	49, 693
»	»	Σύνολον	231, 396
Ταμίαθις	»	κατ'οίκους	43, 616
Ῥωσσέτη	»	»	19, 378
Πόρτ-Σαῖτ καὶ διῶρυξ	»	»	21, 296
Σουέζ	»	»	11, 173
Ἑλ Ἀρίκ	»	»	3, 923
Κοσσεία	»	»	2, 430

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἶνιγμα.

Ἐφέτος εἰς τὴν Χότσην
ἀπῆντησέ τις χωρικός
μεγάλον τινὰ ὄφιν.

Ὁ ὄφιν ἦτο τρομερὸς
καὶ ὁ χωρικός γενναῖος.

Ἐπάλαισαν ἐπὶ πολὺ
καὶ ὁ ὄφιν ἐνίκηθη.

Φεύγει λοιπὸν ἔς τὴν τρύπαν του
καὶ κρύπτει τὸ κεφάλι.

καὶ ὁ χωρικός τότε, ἄρπαξε
τὸ σῶμά του τὸ μέγα,

ἀλλ' ἀντὶ ὄφρος δεινοῦ
κομμάτιον πανίου

ἔς τὸ χέρι του εὗρήκεν.

2. Αἶνιγμα.

Καὶ τετραπόδου καὶ πτηνοῦ τὴν
φύτιν ἅμα ἔχω.
Οὔτε ἔς τὸ σῶμα τὸ πολὺ οὔτε
ἔς τὴν ψῆν ἀντέχω.

3. Αἶνιγμα.

Ἐν ἓκ τῶν ἐπισημάτων
θὰ μπορέσης νὰ εὕρισκῃς
ἂν εἰς τ' ἄλλα προσκολληθῇς
τὴν φωνήν, ἣν συνηθίζουν
οἱ δερβίσαι νὰ ἐκβάλλουν.

4. Αἶνιγμα.

Εἶμαι ἐν ἓκ τῶν γραμμάτων·
ἂν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς,
μεταβάλλομαι ἀμέσως
εἰς αἰσθήσεως τιμίας
ὄργανα πολὺ γνωστά.

5. Λογοπαίγνιον.

Μετὰ ποίας γυναικὸς ἐὰν συζευχθῇ ὁ
κύριος Χ, ἡ μετ' αὐτοῦ σύζυγος θὰ γί-
νῃ ἀμέσως χήρα; Θ. Γ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 38 ᾠ τεύχει.

Με, ὅς.